

1/2019

Kohti iloa

- 3 M1 muutoksia
- 4 Ilmoituksia
- 6 Tanssien tuttujen kanssa
- 8 Ytyä Yhteistyöstä
- 10 Kokemuksia Dissosiaatio häiriöstä
- 12 Tekoäly
- 14 Sairaalatarina Spin off
- 16 Kuvakollaasi

Tupa oli täynnä nuorten mielenterveyttä tukevassa tanssitapahtumassa.

6

Sairaalatarinasta tuttu hahmo seikkailee spin off tarinassa.

14

INFO

Aikuispsykiatrian tehostettu avohoito.

Päivystysluonteinen apu äkillisissä kriiseissä.
tikkamäentie 16. 80210 Joensuu

L1 talo, 1. kerros

Puh:013-3302132

Ma-Su 8.00-21.00

Klo. 21 .00 jälkeen puhelut kääntyvät kriisiosastolle.

Mielenterveys- ja päihdepalveluiden hoitokoordinaattori.

Puh:013-3302145

Ma-Pe 8.00-15.45

Hoidontarpeen arviointi ja hoitoon ohjaus.
palveluohjaus ja viranomaisyhteistyö

Kaikulehden toimitus.

Päätoimittaja: Juha Myller

SiunSoten yhteyshenkilö: Merja Miinalainen

Lehti tehdään yhteistyössä Sinun soten, kuntotujien ja kolmannen sektorin kanssa.

Yhdeksäs vuosikerta.

Julkaistujen kirjoitusten ja kuvien osttainenkin kopiointi ilman lupaa on kielletty.

1 Henkilö Tiedot	Nimimerkki /Tagi (myös tunnetut aliakset)		
	Juha Myller		
	Lempiväri	Kengän numero	Horoskooppi
2 Esitiedot	Tänään on kevään vihrein päivä.		
	Muuta mainittavaa Muutosten tuulia.		
2 Esitiedot	Tarkkailtava henkilö on päästänyt suustaan seuraavia lausumia		
	<p>Vaikka elämässä täytyy olla turvallisia rutiineja, niin elämän suola on kuitenkin ne kaikki muuttuvat asiat jotka tuovat elämään dynaamisuutta. Ainakin silloin kun nämä asiat ovat sopivassa suhteessa toisiinsa.</p> <p>Tällä aasinsillalla siirryn Kaiku-lehteen ja sen tulevaisuuteen. Kaiku-lehteä on nyt tehty yhdeksän vuotta. Mukana on ollut paljon ihania ihmisiä tekemässä lehteä monin eri tavoin. Kirjoittamassa juttuja, kuvaamassa, piirtämässä, taittamassa jne. Iso kiitos heille, niin menneille kuin tulevillekin osallistujille.</p> <p>Kaiku-lehti lähti liikkeelle ideasta omasta pienestä lehdestä, joka yhdistäisi tiedottamisen ja omaäänisen kirjoittamisen. Vaikka lehteen uskottiin, ja toivottiin parasta, niin ehkä kukaan ei tuolloin osannut nähdä tulevaisuutta niin pitkälle, että lehti olisi voimissaan vielä vajaan kymmenen vuoden päästä.</p> <p>Ajat kuitenkin muuttuvat. Sisällön tuottaminen ja vaikuttaminen on entistä helpompaa kännyköiden myötä. Teoriassa</p>		
	<p>bussipysäkillä voi tubettaa, tai peukuttaa ylös ja alas.</p> <p>Samaan aikaan lehti on siirtynyt paljon isomman Siun soten toiminnaksi. Yhä voimakkaammin on tarve tiedottaa asioista laajemmalle alueelle, ja yhteistyökumppaneille. Tästä osansa kertoo lehdessä oleva artikkeli Yty tapaamisesta.</p> <p>Mikään ei ole niin vaikeaa kuin ennustaminen, etenkin tulevaisuuden ennustaminen, mutta Kaiku-lehden on tarkoitus vastata haasteeseen. Tarkoitus on tulevaisuudessa keskittyä enemmän tiedottamiseen, jota tullaan tekemään yhteistyössä Kulttuuripaja Kuohun/ Mielenterveydentuki Ry:n kanssa.</p> <p>Vaikka peräsinä on väännetty jo jonkin aikaa, niin iso laiva kääntyy hitaasti. Toivottavasti jo tulevissa syksyn lehdissä näemme uudistuksia, ilmeessä ja sisällössä.</p> <p>Kaikua odotellessa.</p>		

Männikköniemi

*seurakunnan kesäkotina, Vainonniementie 2
perjantaisin 7.6 – 13.9. asti (ei 21.6.)
klo 12 -15*

Ohjelmassa:

*Pelejä, yhdessäoloa nuotiolla, tarinointia, saunomista, uimista
ja
tietysti kisataan mölkkymestaruudesta vuosimallia 2019
sekä
päivän lopuksi kahvit + leivonnainen 1€*

Tule mukaan viettämään kanssamme ihania kesäpäiviä

Mukana toiminnassa:

*MiePä Psykiatrinen kuntoutus, Rantakylän, Pielisensuun ja Joensuun seurakunnat
Yhteystiedot: ohj. Suvi Wasenius 050 3622330 ja diakoni Olli Humalajärvi 050 3855140*

Kesän ryhmätoiminnot 2019

27.5 – 2.8.2019

Ohjaaja Suvi Wasenius 050 3622330, suvi.wasenius@siunsote.fi

Maanantai

Frisbeegolf klo 12 ->, Ensimmäisen kerran kokoontuminen Torikatu 30 b 3. krs. Mietimme yhdessä mille kentälle lähdemme heittämään frisbeettä.

Alkaa 27.5., 17.6., 24.6., 1.7., 15.7., 22.7, 29.7. Menemme pyörillä heittopaikoille.

Säävaraus

Tiistai

- Pyöräilyretket klo 12 ->, kokoontuminen Torikatu 30 b 3. krs. Aloitamme retkien suunnittelulla.

Alkaa 21.5. 28.5., 4.6., 11.6., 18.6, 25.6., 2.7., 16.7., 23.7., 30.7.

Säävaraus

Perjantai

- Männikköniemi klo 12.00 – 15.00.

Alkaa 7.6. – 13.9. **HUOM! EI juhannusaattona.**

esim. makkaranpaistoa, uimista ja saunomista ja erilaisia pelejä sekä yhdessä oloa.

Mölkkyimestaruuskisa heinäkuun lopulla.

Kahvi ja leivonnainen 1€.

Yhdessä lh Merja Miinalaisen kanssa.

Tanssien tuttuja kanssa

Marraskuun 2018 lopussa järjestettiin jo toistamiseen tanssien tuttuja kanssa hyväntekeväisyystapahtuma jolla kerättiin varoja nuorten mielenterveystyön hyväksi. Tapahtumassa tunnetut joensuulaiset tanssivat pareina paikallisten tanssin harrastajien kanssa, leikkimielisessä kilpailussa.

Tapahtuma on tuonut positiivisen näkyvyyden lisäksi mukavasti tuottoa, sillä vuoden 2015 tapahtuma tuotti vajaa 4000 euroa, ja nyt vuoden 2018 tuotto oli yli 6000 euroa, jota käytetään keväällä alkaneeseen Taitavakoti koulutukseen. Koulutuksessa annetaan valmiuksia itsenäiseen asumiseen ja elämiseen.

Mielenterveys- ja päihdepalvelujen palvelupäällikkö. Johanna Suvanto puhui avajaispuheessa yksinäisyydestä ja syrjäytymisestä jotka ovat konkreettisia esteitä nuorten elämässä.

Tanssien väli haastatteluissa käytiin läpi eri tanssiparien edesottamuksia, yleensä railakan naurun saattamana.

Leikkimieliseen kilpailuun osallistui kaikkiaan kymmenen rohkeaa tanssiparia, jotka olivat opetelleet syksyn aikana lukuisia eri tansseja.

Vaikka esiripun takana jännitettiin, ja parketilla hikoiltiin, niin välissä hymy oli herkässä. Taustalla "Letkeälanteiset lettipäät." Eli Mari Ojalampi ja Mika Kasurinen ja etualalla Tuomo Käyhkö ja Riikka Försti motolla "Hidas, hidas... Nopee, Nopee."

Tuomaristolla riitti paljon arvioivia katseita, sillä tanssilattialla pyöri koko ajan toinen toistaan upeampia tanssipareja.

Tanssissa nähtiin upeita heittäytymisiä. Tässä tyylinäytteen antaa yleisön suosikki pari Velmu ja Kilmu, eli Sari Leinonen ja Jukka Kärki.

Leikkimielisen kilpailun voitti Anne Vänskä ja Pentti Mujunen mottonaan "Durasell pupun potku kestää ja jatkuu"

Myös kilpailun väliaika vierähti tanssin merkeissä. Kansantanssiryhmä Motoran jäsenet esittelivät jo pienestä pitäen hiottuja taitojaan katsojille.

Kisaajien panostus asuihin ei jäänyt yleisöltä huomaamatta. Värikkäimmät asut astuivat parasvaloihin, kun ikivihreä disco hitti "Staying a live" alkoi soimaan.

Kilpailun päätteeksi kaikki tanssijat kerääntyivät kuuntelemaa tuomariston viimeisen sanan. Samalla he kaikki saivat kauniit kukat upeasta työstään.

Ytyä yhteistyöstä

Joensuussa pidettiin 25.4 Siun sotien Mielenterveys- ja päihdepalvelujen, seurakuntien ja kolmannen sektorin yhteinen tapaaminen jossa kartoitettiin ja kehitettiin yhteistyötä.

Yhteistyö kunnallisen toimijan, yhdistysten ja seurakuntien välillä ei suinkaan ole uusi asia, mutta Sinun sotien alueen laajuuden vuoksi aikaisemmin maakunnallinen YTY-foorumi on muutettu vastaamaan Siun sotien aluejakoa. Pohjoiseen, Läntiseen, Keskiiseen ja Eteläiseen alueeseen.

Joensuussa päihdepalvelukeskuksella pidetty tapaaminen pyrki kokoamaan keskisen alueen toimijat yhteen. Paikalle oli kutsuttu suurin osa alueella mielenterveyden ja päihdetyön parissa työskentelevät yhdistyksiä ja yhteisöjä.

Paikalle saapuneiden toimijoiden kirjo oli laaja. Ilahduttavaa oli nähdä että myös Joensuun ympäristöstä pienemmiltä paikkakunnilta oli mukana pienehköjä yhdistyksiä. Tämä on tärkeää, sillä kaikkien etu on tasavertaisuus myös muualla kuin volyymiltään isoimmassa kaupunki keskuksessa.

Ihmisen kannalta vertaistuki, joka ymmärtää asiaa nimenomaan paikallisesta näkökulmasta ja ympäristöstä on tärkeää. Kolmas osapuoli mahdollistaa myös oman toimijuuden ja itselle

mielekkään ja tärkeän tekemisen, mikä on yhtä tärkeää jokaiselle yksilölle, asuinpaikasta riippumatta.

Siksi olikin ihana huomata, että kaikkia paikalle päässeitä toimijoita tuntui yhdistävän yhteinen hiljainen tahtotila jatkaa jo nykyisin sangen laajaa yhteistyötä ja kehittää sitä edelleen.

Miepäpalveluiden Ylihoitaja Kirsti Sainola-Rodriguez (oik) jakoi puheenvuoroja joissa eri osallistujat pääsivät kertomaan omista toiminnoistaan ja toiveistaan yhteistyölle.

Paikanpäälle oli päässyt noin parikymmentä osanottajaa eri järjestöistä, yhteisöistä ja Siun sotesta

Yhteistyöllä on haasteita. Siun soten Mielenterveys- ja päihdetyön harteilla makaa paljon, mutta omat haasteensa on myös kolmannella sektorilla. Keskusteluissa kävi ilmi, että yhteiskunnassa muutenkin vaikuttava pirstaloituminen, tässä tapauksessa ehkä erityisesti tiedottamisen saralla tuo haasteita.

Tämä vaikuttaa erityisesti pienten toimijoiden kuuluvuuteen, ja siihen ettei ihmiset ehkä kohtaa heitä, vaikka yhteinen intressi olisikin. Yhteistyön näkökulmasta toivottiin sen tuovan lisää ohjautuvuutta, esimerkiksi hoitavan tahon tiedottamisen kautta.

Toinen iso haaste on tietysti raha. Järjestömaailmassa yleinen hanke rahoitus on

haasteellinen pitkäjänteisen toiminnan ja yhteistyön luomiseen. Toiminnan starttaaminen on aina iso haaste, ja rahoituksen katkeaminen saattaa lopettaa hyvinkin tarpeellisen toiminnan.

Yhteistyö foorumin on tarkoitus kokoontua jatkossa pari kertaa vuodessa tiedottamaan ja sopimaan toiminnallisesta yhteistyöstä, pitämään luentoja ja tapahtumia, sekä kartoittamaan asiakkaiden tarpeita ja toiveita.

Kuvat ja teksti: Juha Myller

On kaunis kesä päivä.

Laineet liplachtelevat järvessä.

Tuuli hiljaa henkäilee.

On rauhallista.

Järvellä liikkuu

Sorsaparvi.

On todella kiva

Viettää kesää.

Nimimerkki: Irkku.

Kokemuksia dissosiaatiohäiriöstä

Asiakkaan ikätoverisuhteet kuvautuvat vuoden 2003 tutkimusten kaltaisesti hyvin niukkoina, ja hänestä välittyy yksinäinen kuva. Fiktiivisen maailman ja julkisuuden hahmot näyttelevät edelleen tärkeää roolia samaistumisen ja positiivisten tunteiden kohteina. Suhde realiteettiin näyttäytyy häilyväisenä ja hauraana. Harhoja ei tässä tutkimuskontaktissa tule esiin mutta ajoittainen, todellisuuspakona näyttäytyvä uppoutuminen fiktiiviseen maailmaan realiteetin sijaan on selkeästi tavanomaista voimakkaampaa.

Olin kolmetoistavuotias, kun annoin kaiken sen eskapismien mennessä vahingossa liian pitkälle ja muuttua joksikin muuksi. En tullut juuri kenenkään kanssa toimeen, koulussa toimin yleisenä sylkykuppina, eikä ollut oikeastaan ketään kenelle puhua. Vuosi oli vaikea, mutta ei niistä asioista sen enempää.

Aloin irtautua siitä kaikesta, keitellä kahvia keskellä yötä kahdelle ihmiselle ja juoda molemmista kupeista. Katselin nauhoittamiani kasetteja lempiohjelmastani kerta toisensa jälkeen, ja tavallaan korvasin itseni jollain toisella. Tai toisilla. Ne tyypit olivat vahvempia kuin minä, joka oli henkisesti lopussa.

En tajunnut sitä siinä vaiheessa, eikä kukaan muukaan. Lääkärit arvuuttelivat skitsofreniaa, tai sanoivat että olen jo liian vanha mielikuvitusystäviin. Dissosiaatiohäiriöstä kuulin vasta myöhemmin.

Yhteen osaan pakkasin kaikki negatiivisimmat tunteeni. Se poika oli vähän reppana, eräänlainen versio minusta varmaan. Toinen osa oli vahvempi, vihaisempi. Kävi dialogia brittiaksentilla ja tykkäsi kuunnella punkkia. Sen mieliksi sitä laitoinkin.

Molemmat piti minut ainakin jollain lailla kasassa, enkä ole kokenut yksinäisyyttä enää sen jälkeen kun

opin suodattamaan todellisuutta. Osat ovat vaihdelleet, mutta pysyneet samana. Olen siinä mielessä hyvässä tilanteessa, että ne tyypit ovat aina tehneet yhteistyötä, toisin kuin joillain tuntemillani ihmisillä.

Ovat olleet kovin hiljaisia viime vuosina, ja jollain lailla jopa ikävöin sitä yöllistä dialogia, johon oli hyvä nukahtaa.

Sairauden huonot puolet tulivatkin kuvioihin vasta aikuisiällä, kun kuvittelin jo olevani ns. terve. Se oli muistaakseni syksy 2011, kun inhosin koko kaupunkia. Etsin merkityksiä joka paikasta, joita löysinkin. Koko elämä oli kuin Truman Show'ta, jota minun ei ikinä olisi pitänyt katsoa. Auringonvalo tuntui liian kirkaalta ja koko maailma epätodelliselta. Sitä kutsutaan derealisaatioksi, josta kärsin silloin tällöin vielä näinäkin päivinä, mutta jonka osaan jo tunnistaa. En uskaltanut poistua asunnostani kuin hakemaan lisää kaljaa, poltin sisällä verhojen takana, sain hädän. Ihme että jaksoivat katsella sitä menoa niinkin pitkään. Majailin kai kavereiden sohvilla, kuvittelin että radio rock viestittelee minulle öisillä soittolistoillaan, ja telkkarillakin oli joskus asiaa. Tietyt biisit aiheuttivat aivan hirvittävää paranoiaa. Paras kaveri kertoo vieläkin, miten olin lukinnut

itseni bileissä vessaan, kun eräs vieras oli laittanut soimaan Rusketusraidad. Älkää ikinä soittako minulle mitään vuodelta 2003.

Pelkäsin syödä. Pelkäsin puhua. Kerran menetin ääneni kokonaan, mutta sekin kuuluu asiaan.

Useimmilla meillä, joilla on tämä diagnoosi, on olemassa lapsipersoona. Olemme tavanneet ainakin kerran, enkä halua tavata häntä enää koskaan.

Jossain vaiheessa jouduin osastolle, ja saatoin vieläkin mennä sängyn alle piiloon jos pelotti liikaa.

Eräänä päivänä puolitoista vuotta myöhemmin tuli tilanne, jonka ansiosta kirjauduin ulos. Hoitaja sanoi, etten ikinä tulisi pärjäämään näillä diagnooseilla ulkomaailmassa. Katsoin

bussiaikatauluja, lähdin pois ja laitoin vastuuvapautuslapun jääkaapin oveen.

Psykoteriaan pääsin vasta vuosi tai pari myöhemmin. Terapeutti oli aivan ihana, kyseli aina fiktiivisten hahmojen kuulumiset omieni jälkeen.

Toisinaan tunnen itseni yhtä araksi kuin silloin 13-vuotiaana, mutta peiliin katsominen auttaa. Joskus tunnen, kuinka tila saattaa muuttua keskellä yötä, tavallaan pienenen tai suurenen hengitykseni mukana, mutta se menee ohi. Depersonalisaatio kuuluu taudinkuvaan.

Voin jo paljon paremmin.

Kirjoittaja keskittyy nykyisin todellisuuden hyviin puoliin ja maadoittaa itsensä edelleen Problemsien albumilla Katupoikia. Viimeisimmät osat jutustelevat vaikeaselkoisella skottimurteella ja pitävät ginistä.

Juttu: King Ink

Kuva: Ville Tiihonen

Tiimarin juomalasi

Hauras lasi kädessäni Rannevamman
rampauttama, silti niin puristava voima
Kaunein sirpale viiltää rannettani auki
Maistan sokerista verta Karkkilakkoni pitää
Elän menetettyjä teinivuosia angstaten

Runo: Marko

Kuva: Henkka

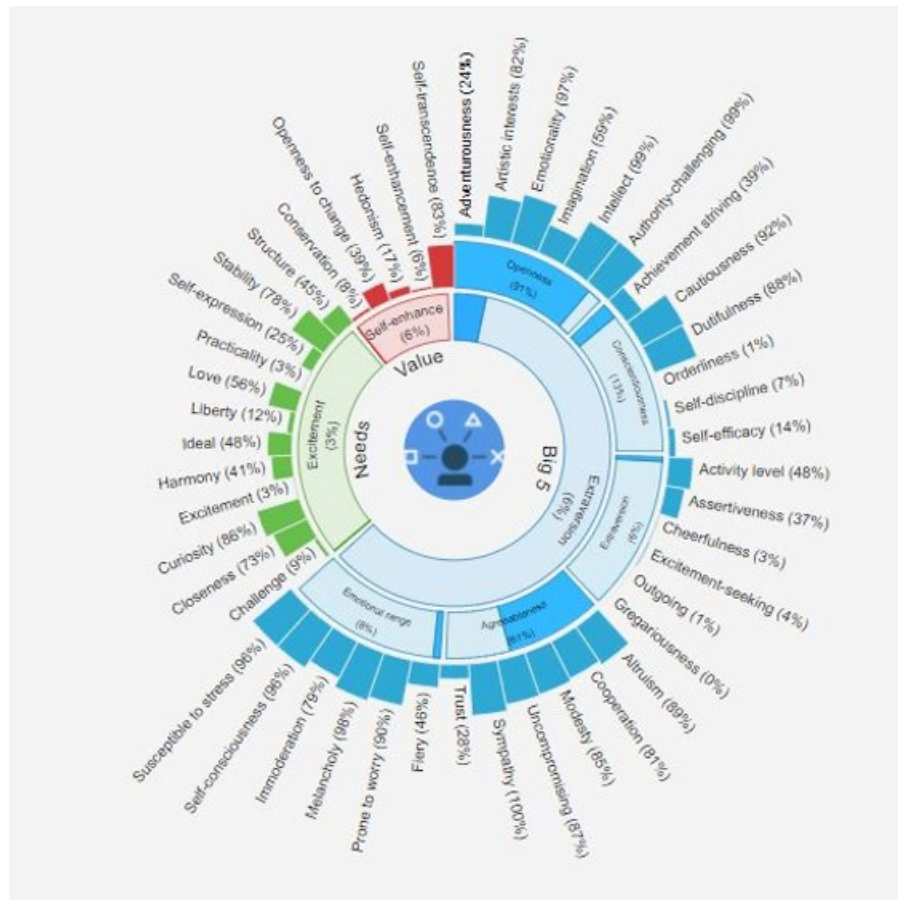
Tekoäly

Viime aikoina mediassa on ollut paljon puhetta siitä kuinka lähitulevaisuudessa tekoäly tulee mullistamaan yhteiskuntaamme. Asian painottamiseksi valtionpäämiehet, sekä muut korkeat tahot ovat ilmoittaneet Suomessa olevan tekoälyyn liittyvä miljoonan ihmisen koulutustarve. Tulevaisuuden tekoäly ennustaa ihmisten ostoskäyttäytymistä ja tarjoaa mukavamman kauppa-kokemuksen. Tekoäly suunnittelee rakenteita, etsii virheitä ja poikkeamia sekä ymmärtää ihmisten tunteita. On esitetty, ettei mikään ala selviä ilman tekoälyä.

Tekoälystä puhutaan paljon ja suuresti. Välillä voi hirvittää mitä kaikkea sen avulla voidaan saada aikaan. Kuitenkin jo nyt on olemassa tapauksia, joissa tekoälyä on käytetty onnistuneesti hyvinvoinnin turvaamiseksi.

Yksi klassinen esimerkki on IBM Watson tekoälyn ja lääkäreiden välinen mittely siitä kumpi tunnistaa syövän ja tarjoaa siihen soveltuvaa hoitoa. Testin tuloksena Watson onnistui tässä huomattavasti paremmin, kuin lääkärit. Kuitenkin mielenkiintoisinta oli, että paras tulos saatiin Watsonin ja lääkäreiden yhteistyöstä.

Tekoälyllä voi olla paljon muitakin käyttökohteita. Kirjoittajalle tutuimmaksi näistä on tullut persoonallisuusanalyysin teko kirjoitetun tekstin perusteella. Tämänkin ratkaisun taustalla on IBM Watson, tarkemmin IBM Watson Personality Insights. Netissä kokeiltavana olevan ohjelman alkuperäisenä tarkoituksena on ollut auttaa markkinoijia ymmärtämään

paremmin kohdeyleisöä. Koska työkalun taustalla on pitkään käytössä ollut Big Five persoonallisuus analyysi työkalua voi käyttää myös moneen muuhun tarkoitukseen. Itse olen keskustellut mm. rekrytoinnin, sosiaalisen median ja matkailun ammattilaisten kanssa, jotka ovat löytäneet paikan työkalulle omissa työssään.

Tämä mielenkiintoinen työkalu antaa kirjoitetun tekstin alla olevan kuvan kaltaisen arvioin kirjoittajan ominaisuuksista.

Tämän julkaisun kannalta mielenkiintoisaa on myös kuinka työkalua voidaan tulevaisuudessa ehkä hyödyntää mielenterveyden edistämisen tukena. Esimerkki kuvan henkilöllä havaitaan suuria arvoja viidennessä kategoriassa

Emotional Range (tunne kirjo). Big five tutkimusten mukaan suuret arvot tässä osiossa ovat yleisiä henkilöillä, joilla on jokin kolmesta yleisestä mielialahäiriöstä (masennus, ahdistuneisuus, päihteiden väärinkäyttö). Voi siis olla, että tulevaisuudessa voimme saada apua yleisiin mielialahäiriöihin jo ennen niiden varsinaista puhkeamista. Tällä hetkellä kuitenkin kyseessä on mielenkiintoinen työkalu, jonka avulla voimme oppia itsestämme uutta.

Kirjoittanut - Luminen Kettu

Työkalua voit kokeilla osoitteessa

<https://personality-insights-demo.ng.bluemix.net/>

(kirjoituskielinä tällä hetkellä Englanti, Espanja, Arabia, Japani, Korea):

Valitse Body of Text – Your Own Text

- Vinkki: Suomenkielisen tekstin voi muuttaa google translatella englanniksi kokeilua varten.

RAKKAUS

RAKKAUS ON JOSKUS TOIVOTON,
MUTTA SILTI IHANAA SE ON.
RAKASTAA VOI KETÄ VAAN,
ITSEÄÄN TAI JUMALAA.
LEMMIKKEJÄ, PAIKKOJA,
VAIKKA PELTIPURKKEJA.
RAKKAUS ON HYVIN TÄRKEÄÄ,
SE TUO MUKANAAN PALJON HYVÄÄ.
OLLAAN KÄSI KÄDESSÄ,
PIDETÄÄN TOISIA HYVÄNÄ.
TOISIAAN HALAILLAAN,
PUSSAILLAAN, SUUDELLAAN.
RAKKAUTTA ON MONENLAISTA,
ON HOMOUTTA, ON LESBOUTTA.
MIKÄÄN RAKKAUS EI OO VÄÄRIN,
VAIKKA MINÄKIN JOSKUS NIIN LUULIN.
RAKKAUS HELPPO MENETTÄÄ ON,
JOS ON TOISELLE USKOTON,
MUTTA TAKAISIN SITÄ VAIKEA SAADA ON.
TAI VOIHAN SILLOIN TOISTA RAKASTAA,
MUT LUOTTAMUS EI OO KOHDILLAAN.
RAKKAUS ON MONIMUTKAINEN JUTTU,
SE ON VARMAAN KAIKILLE TUTTU.
PARIT MENE NAIMISIIN,
SUKELTAA ONNEN SYVYYKSIIN.
JOTKUT TAASEN EROAA,
JOS ON LIIAN HANKALAA.
MUTTA RAKKAUS ON HIENO ASIA,
JA SITÄ KANNATTA TOIVOA.

TIIA KARVINEN

Kannen kuva
© Juha Myller

© 2019

Julkaistu on Siun soten ja kuntoutujien yhteisprojekti. Kahdeksas vuosikerta.

Seuraava numero ilmestyy sitten, kun se on valmis. Materiaalia otetaan vastaan jatkuvasti.

Julkaistujen kirjoitusten ja kuvien osittainenkin kopiointi ilman lupaa on kielletty.

Ystävä sairaalatarina Spin Off

Inny makasi hiljaa paikoillaan ja tuijotti kattoon. Toinen kelmeistä loisteputkista räpsyi, pitäisi käydä sammuttamassa valo. Inny pureskeli kynsiään, kynsinauha oli ilmeisesti tulehtunut. Pitäisi upottaa sormi Neo-Amiseptiin. Ehkä se sillä.

Joku oli tuonut Innylle vesikannun, hän kaatoi vettä muoviseen punaiseen mukiin, joi varovasti. Vettä kuitenkin läikkyi sängylle, olisi pitänyt nousta istumaan. Huonetoveri oli ollut päivän vuoteessaan, nainen oli hautautunut peittonsa alle, välillä Inny oli nähnyt vain pienet itkettyneet silmät. Hän oli yrittänyt kysyä naiselta jotain saamatta vastausta. Inny oli esitellyt itsensä, nainen oli vetänyt vain peiton päänsä yli sanomatta mitään, jatkanut vain nukkumistaan.

Inny nosti lehden yöpöydältä, se oli kulunut ja repaleinen, moneen kertaan luettu, Joku oli leikellyt lehdestä kissan kuvia, kuvien alapuolella saattoi vain lukea: siamilainen, burma, ruskeatabby, eurooppalainen lyhytkarva... Kissa. Sen silmät tuijottivat häntä vaatekaapin päältä joka julmetun yö, sen vihreät renkaat olivat loistaneet viime aikoina neonvaloissa. Se oli se uusi pilleri, Inny tiesi, se mitä hän oli syönyt vasta viikon. Mutta jos hän jättäisi sen ottamatta, voisi naamari taas ilmestyä vessan peiliin. Inny ei osannut päättää.

Äiti oli soittanut eilen. Nyytti oli löytynyt pihalta, se oli maannut portaiden vieressä kyljellään, pitkät korvat olivat sojottaneet hassusti eri suuntiin, sen hengitys oli vain pysähtynyt.

Äiti ei valittaisi enää kaivetuista kukkapenkeistä ja möyrytystä pihamaasta, ei turhautuisi siitä että salaattit kasvimaalla olivat menneet parempiin suihin. Pihatieltä ei

löytyisi enää pieniä papanoita pois lakaistavaksi.

Lääkepurkki oli ollut viikon hänen huoneessaan, tyynyliinan sisällä tyynyt alla. Inny oli pyöritellyt sitä käsissään, laskenut tabletit kädelleen, pudottanut ne takaisin purkkiin. Cocktail oli huolella sekoitettu, Inny oli googletanut sen netistä, saanut ainekset potilastovereiltaan, puuttuvat katukaupasta. Siihen kuului erilaisia psyyken- ja särkylääkkeitä.

Tabletit rapisivat kun Inny käänteli purkkia kädellään. Purkin etiketti oli haalistunut, Inny ei ollut täysin varma siitä, mitä purkki oli alunperin sisältänyt. Alakulmasta saattoi erottaa punaisen kolmion.

Inny sujautti purkin takaisin lakanan sisään ja kömpi itse vällyjen väliin. Ei ollut vielä myöhä, kello oli vasta yhdeksän illalla. Hänellä oli nälkä, mutta iltapala oli jo tarjoiltu, ne eivät enää antaisi edes omenaa, voileivästä puhumattakaan. Kerran Inny oli yrittänyt salakuljettaa yöpala huoneeseensa, ne olivat karjaisseet heti, että syö heti minkä syöt, yöllä ei napostella. Oli vaikeaa saada unta, kun maha kurni kipeänä ja valvotti. Unilääkkeen ne antaisivat, Inny tiesi. Hän koitti ajatella jotain rauhoittavaa tai tylsää, kuunteli sateen ropinaa panssarilasiin. Ulkona myrskysi, sisällä oli hiostavan kuuma. Patjan muovisuojus liimaantui ihoon. Iltalääke alkoi vaikuttaa, Inny nukahti.

Inny heräsi oven kolinaan. Hän työnsi päänsä ulos peittojen välistä, näki ovella tiukkailmeisen naishoitajan, tuomassa uusia liinavaatteita, jotka hän viskasi tuolille Innyn sängyn viereen. ”Petivaatteiden vaihto!”

Inny käänsi vielä kylkeään, veti peiton päänsä yli. ”Joo joo.”

Hoitaja veti peiton Innyn päältä. ”Pura sänky. Viisi minuuttia.”

Inny rupesi tekemään työtä käskettyä. Hän kuori pussilakanan takin päältä ja viskasi sen lattialle. Sitten hän hyökkäsi tyynyjen kimppuun. Hikinen tyynyliina ei meinannut irrota tyynystä. Inny ravisteli tyynyä voimakkaasti.

Kuului räsähdys, kun pilleripurkki tippui lattialle ja särkyi. Kymmenet pilleri, tabletit ja kapselit täyttivät lattian. Inny astui vahingossa suuren lasinsirun päälle. Verta pulppusi varpaanvälistä. Hän karjaisi raivosta. Hoitaja katseli näkyä silmät selällään, alkoi hätääntyneenä kerätä pillereitä lattialta, ne olivat kaikki levinneet sokin sokin pitkin huonetta, ja hoitaja yritti harppoa haalimaan niitä käteensä.

Inny katseli näkyä lamaantuneena, tätä hän ei ollut ottanut huomioon. Aika tuntui hidastuvan silmissä, se tuntui täysin irralliselta eikä siihen saanut otetta. Kädet haparoivat pillereitä lattialta. Lasinsirpaleet viiltelivät sormiin pieniä teräviä haavoja, lattialle tipahteli pieniä punaisia pisaroita, ne vaeltelivat kuin muurahaiset pitkin seinänviertä päätyen yhdeksi isoksi lammikoksi seinänviereen. Enempää Inny ei kerennyt nähdä, kun hän jo juoksi ulos huoneesta. Joku oli unohtanut siivouskomeron oven auki, se oli hänen mahdollisuutensa. Inny sulki hiljaa oven perässään, pieni ovi käytävään ei ollut koskaan lukossa. Suljetun osaston heikko kohta.

Inny ei hengästynyt juostessaan portaita ylimpään kerrokseen, hän tiesi missä oli avo-osastojen avoin parveke, jossa paloportaat sijaitsivat.

Jos hän kyyristyisi oikein matalaksi portaiden viereen, jos hän olisi oikein hiljaa, ehkä ne eivät näkisi, eivät tulisi.

Mutta parvekkeella oli jo joku.

Hän taittaisi siltä niskat nurin, joka uskalsi vallata parvekkeen. Inny keräsi voimansa, riuhtaisi oven auki niin, että oli itsekkin lentää kumoon sen painosta. Parvekkeella istuva nainen katsahti häneen kysyvästi. ”Mitä ihm...” Kun nainen nousi maasta koko pituuteensa, Inny näki ettei hänestä olisi tuolle treenatulle kropalle mitään vastusta. Jospa hän antaisi niskojen taittamisen vain olla.

Inny oli nähnyt Joshieten ennenkin, ei täällä, mutta siellä täällä kuljeksimassa, hän ei tuntunut pysyvän omalla osastollaan. ”Mitä sinä Inny itket?” Kysymys yllätti Innyn, Joshiette ei ollut sellaista tyyppiä, joka kyselisi muiden asioista. Hän oli aina ajatellut, ettei Joshiettea kiinnosta. ”Kiinnostaako se sinua?” Pieni nyökkäys, tuskin havaittava, mutta kuitenkin. Joshiette kallisti päätään, äännähti vielä kysyvästi, suuret tummanharmaat silmät nauliintuivat kiinni Innyn. Inny nauroi, kaivoi aamutakkinsa

taskusta tupakkapussin, alkoi kääriä sätkää. ”No voi v**tu!”

”No mitä?”

”Onko sulla tulta?” Inny nojasi kaiteeseen, käsien verestä kostea iho oli tarttua metalliin. Inny veti kätensä pois. ”Mitä sulle on sattunut?”

Joshiette istui ylimmälle portaalle Innyn viereen. Suuret silmät tuijottavat ammollaan, mutta Inny ei huomannut niissä sitä jotain, mikä olisi paljastanut kaksisuuntaisen jättävän jäljen, sen tahrn.

”Minun ystäväni on kuollut. Minä olen aina sanonut, että minä kuolen, kun minun ystäväni on kuollut. Ja nyt minun ystäväni on kuollut.”

Joshieten kahvikuppi höyrysi Innyn vieressä, tällä oli kädessään jokin nidos, luultavasti päiväkirja. ”Minulla ei ole enää ystävää.”

”Kuka sinun ystäväsi oli?”

”Se oli kani. Se oli oikein julmetun kaunis ja iso ja kesy kani.” Äiti soitti toissapäivänä. Onko sulla sitä tulta vai ei?”

Joshiette veti farkkujen taskusta pienen punaisen sytkärin. ”Mä en oo koskaan nähnyt sulla röökiä.”

”Kävin polttamassa kaikki mun päiväkirjat, niissä oli liikaa salaliittoja ja valtakunnansalaisuuksia.”

”Hölmö.”

Portaista kuului kolinaa ja askelia, Inny istuutui, nojasi varovasti kaiteeseen. Hän heitti tumpin kaiteen yli, seurasi kuinka se poukkoili kaiteissa ja saavutti lopulta maan pinnan, hän oli lukenut joskus, että tietystä korkeudesta kaikki esineet putoavat samalla nopeudella riippumatta esineen koosta tai painosta.

Joshiette oli nostanut käteensä pienen esineen, mustan kirjan, jonka kanteen oli leikely lehdistä kissan kuvia. ”Kuule, minulla on sinulle jotain, odota hetki.” Joshiette penkoi kirjaansa, otti sieltä jotain, jonkinlaisen kortin. Hän käänsi sen ympäri ja kirjoitti sen takapuolelle jotain kauniilla käsialallaan. ”Mä olin tänään askartelussa. Mä annan tän sulle.”

Joshiette oli askarrellut kortin itse. Siinä oli kakkupaperista ja erilaisista koristepapereista leikattuja sydämiä mustalla pohjalla. Kortti oli kaunis. ”Eihän nyt ole ystävänpäivä.”

”Aina voi olla ystävänpäivä.”

”Kiitos, Joshiette.”

”Onko sulla muuten vielä se pilleripurkki?”

”Ei ole, se putosi ja särkyi. Hoitaja näki sen.”

”No hyvä.”

Seurasi pieni nyökkäys ja ujo hymy, Joshiette ei koskaan ollut puhunut paljon, hän oli aina esiintynyt viileän hillitysti. ”Millä osastolla sä olet?”

Joshieten kysymys tuli aivan puskista. ”Mä voisin tulla käymään joskus. Sua muuten varmaan jo kaivataan. Tuu, mä saatan sut.”

Teksti ja kuvat:

H. Rotta

